

König István Börüzlete

A képen a férjem bőrüzlete látható.

A férjem a négy polgári után elment egy Pórász Ármin nevű Dohány utcai bőrnagykereskedőhöz. Három év alatt kitanulta a szakmát, segéd lett, és egészen a bevonulásáig, 1942-ig dolgozott ott.

Amikor 1947-ben hazajött a hadifogságból, nyitott egy kis bőrkereskedést a Dohány utcában, pont Pórász Ármin üzletével szemben. Egy pici üzlet volt egy kis raktárral. Úgy nyitotta az üzletet, hogy volt egy jó módú nagynénije, Csángó Bözsi. Ez egy elég jó módú bőrös család volt, illetve a bőrön kívül foglalkoztak bőrárúval is, retiküllel meg ilyesmivel, és tőle kért kölcsön pénzt. Nyitáskor volt egy társa, azt 1948 tavaszán kifizette, és az utolsó két évben már egyedül csinálta.

A Paulay Ede utca volt a bőrös utca, minden nap oda kellett mennie bőrárúért, mert másképp nem lehetett vásárolni. Felpakolta a biciklit, és hazahozta az árut. Az alatt az idő alatt nekem kellett beülni az üzletbe, és árulni a bőrt, ami nagyon gyatrán sikerült, mert én nem vagyok egy kereskedő ember, én iparos vagyok, született iparos, fogalmam sincs a kereskedelemről. Mindig azzal jött vissza, hogy "Eladtál valamit?". "Nem." "Miért nem?" "Mert nem kérték." Aztán 1950-ben, amikor érezte, hogy államosítás lesz, eladta valakinek az üzletet húszezer forintért.